

KIS HIR

A KIS TANITÓ. (Lásd a 286. l.)

A CZIRKUSI TÜNDEKKE.

— Beszélyke. —

(Folytatás.)

JÓSKA és Gyurka szégyenkezve el-sompolyogtak, annál boszusabban, mert észrevették, hogy Juliska tanuja volt elutasításuknak. Ez az elégtétele is megvolt tehát Juliskának; aztán pénze is volt bőven, mert fizetését minden nap pontosan megkapta, — — — és mégis, tudja Isten mért, a kis leány semmiképp sem érzé magát oly boldognak, mint előre hitte. Mikor mint tündér a közönség előtt tánczolt s hallotta a zajos tapsot, akkor örömtől ragyogtak ugyan szemei és minden egyebet elfelejtett; de mikor ismét csöndben, egyedül volt, valami titkos nyugtalanság, szomorúság vett rajta erőt és szíve mélyén azt sugta egy titkos hang, hogy mindez nem jól van így, a hogy van.

Azon este óta, midőn Mártha néni házából elszökött, Juliska gondosan óvakodott, nehogy akár néniével, akár a fiukkal találkozzék. Pistika, ki mindig leginkább ragaszkodott a kis leányhoz, kezdetben órákig is ott álldogált Paliék háza körül. Mert Juliska Pali anyjához ment lakni s Pistika remélte, hogy egyszer talán mégis fog vele beszélhetni; de Juliska mindig ügyesen kikerülte. A két nagyobbik, Jóska és Gyurka szintén sokszor leskelődött utána, még pedig nem épen barátságos szándékból, hanem hogy boszujokat töltsék rajta; Juliska azonban mindig megmenekült előlük. Maga Mártha néni is eljött egy napon,

hogy haza vigye; De Juliska a szomszéd szobába szaladt és magára zárta az ajtót s megkérte Pali anyját, mondja meg Mártha néninek, hogy hiába jött, ő nem megy többé vissza. Mikor azonban az ajtón keresztül hallotta a jó néni zokogó hangját, mikor az ablakból látta a távozó Mártha néni elszomorodott arcát, akkor valami sajátságos szorongás fogta el a kis leány szívét, könnyek toltak szemeibe s egy-két perczig azon töprengett, ne szaladjon-e utána s ne kérjen-e tőle bocsánatot, igérvén, hogy megtér és ismét jó leány lesz!

Mert a lelkiismeret szava még nem némult el egészen a kis leányban s most, midőn egészen idegen emberek közé került, néha-néha eszébe jutott, hogy az a jó Mártha néni mégis nyájásabb volt, mégis csak szerette, míg most senki sem törődik vele, nem szereti senki. Kezdé néha sejteni azt is, hogy boldogságot nem lehet találni azon az uton, melyen most halad és hogy a pénz, munkátlan élet nem nyújt megelégedést az ember szívének.

Azonban a rossz ut mindig nagyon csábító s Juliska végre sem tudta magát rászánni a megtérésre; ott maradt Paliéknál. Pali anyja durva, kellemetlen aszszony volt ugyan, de mivel Juliska jól megfizette a lakást és tartást, a lelkiismeretlen nő engedte, hogy a kis leány járjon, tegyen, amint neki tetszik. Juliskának ez persze nagyon inyére volt; nem parancsolt neki senki, jött-ment, játszott, aludt, a mikor kedve tartotta és így oly szabad volt, mint eddig még soha. Néha-néha Palival is játszott, ám-

bár meg kelle titkon vallania, hogy Pali igen önző, szivtelen fiu, ki másokkal csak addig gondol, míg hasznukat veheti.

Ekként multak a napok s a ködös, őszi időt kemény téli hideg váltotta föl. A czircus fabódéjában csikorgó hideg volt s az emberek lassanként elmaraadoztak az előadásokról, inkább ültek otthon a fütött kályha mellett és készültek a karácsonyi ünnepekre. És míg a gyermekek nagy része örömteli kíváncsisággal nézett a karácsony elé, volt egy, aki ugyancsak remegve várta a jövőt s aggódva, szomorkodva nézett a következő napok elé; és ez az „aranyhaju tündérkirályné“ volt, a Juliska.

Aggodalma nem is volt alaptalan. Már néhány napja hirlett, hogy a czirkus nem marad többé sokáig a városkában, hol már nem igen nézik előadásait. Még néhány este játszanak, aztán összeszedik sátorfájukat és odább költöznek, mint az ilyen vándor komédiások szoktak. A gyermekek, akik a tündérdarabban szerepeltek, természetesen visszatérnek régi dolgaikhoz és játékaikhoz.

Juliska meghallotta e híreket és nagyon elszomorodott. Ha ez csakugyan így van, ha a czirkus nem sokára odább költözik, mi lesz akkor ő belőle? Mihez fogjon, mit csináljon, ha véget ér a rövid álom, ha elmulik a tündérkirályság?

E gondolat annyira megrémíté, hogy kezdetben hinni sem akarta a czirkus távozásáról szóló híreket. Hiszen akkor ő neki vége! Nem lesz többé

pénze, s akkor nem lesz még hajléka sem, hol megpihenjen; árván, egyetlen jó barát és pártfogó nélkül, tehetetlenül marad. Csak egy reménye, egy igen halvány reménye maradt még, az, hogy az igazgató talán magával viszi és föl fogadja végképen csapatjába; de midőn Palival erről beszélt, a fiu oly gunyos kacajjal felelt reá, hogy szegény Juliska gondolni sem mert többé a menekülés ez egyetlen utjára.

Végre bekövetkezett az a nap is, melyen az eddigi bizonytalan híreket bizonyosság váltotta föl. Nagy falragaszok hirdették, hogy a czirkus már csak egy hétig marad itt s az oly nagy tetszést aratott tündérmese már csak kétszer fog előadatni. Ugyane nap az igazgató magához hívta Juliskát és így szólt hozzá:

„No, kis tündérkirályné, holnapután véget ér a dicsőség, holnapután adjuk utoljára a tündérdarabot. Azon tul megint szabad leszesz, és tehetsz, amit akarsz. Mondhatom, nagyon meg voltam veled elégedve, igen jól viselted magadat. Pali is derekasan játszott, meg a többi gyerek is. Ezért jutalmat is szántam nektek. A tündérdarab utolsó előadásának jövedelmét fölosztom köztetek. Tehát iparkodjatok, hogy utoljára még jól játszatok.“

Ezzel az igazgató másfelé fordult s Juliska most már belátta, hogy az igazgatónak eszeágában sincs őt magával vinni és így e reménye egészen hiu volt.

Szorongatott szívvel várta Juliska a napot, melyen rövid dicsősége véget ér. Az

utolsó előadás estéje végre megérkezett s a közönség még egyszer nagy számmal jelent meg a cirkusban, mert mindenki látni akarta még utóljára a tündérdarabot, annál inkább, mert tudták, hogy a jövedelem a szereplő gyermekeké lesz. A gyermekek, kik a darabban szerepeltek, nagy izgatottsággal várták a perczet, melyben utóljára lépnek a közönség elé és Juliska is, ki egész napszomoru volt, most ismét elfelejté buját s a függöny egy hasadékán át feszült

kíváncsisággal kémlelte, valjon sok nézője lesz-e még utóljára. A padok mind tele voltak s a legelső sorokban ülők hangosan beszélgettek, még pedig épen ő róla, Juliskáról; dicsér-

PERZSA TÁNCZOSNŐ. Persa művész rajza. (Lásd a 286. l.)
tették, mily ügyes volt mindig, mily szép abban a fényes csipkés ruhában, fején a koszorúval, — valóságos kis tündér!

Mily édes kellemes volt e dicséreteket kihallgatni! Hát még mikor az előadás megindult s Juliska és Pali, vagyis a tündérkirályfi kiléptek, s a közönség meg sem akart szünni a tapso-

lással! Juliska mosolygva bókolt minden oldalra s titkon csak azt kívánta, bárcsak jelen volna Mártha néni, meg Jóska és Gyurka is, hogy tanui legyenek diadalának!

Az első felvonás véget ért, a függöny legördült s Juliska hátul egy faló-

czára ült, hogy pihenjen. Még alig ült azonban ott egy-két perczig, midőn valaki hirtelen megszólítá és vállára tevé kezét. A kis leány ijedten fölugrott s hamarjában azt hitte, hogy már elkészt, az előadás folytatása megindult s a rendező hívja, hogy menjen játszani, de midőn hátrafordult, — Pistikát látta maga előtt. Mártha néni legkisebbik fiát, ki zavartan, sápadtan állt ott és bámulva nézege-

tett végig Juliska fényes öltözékén. De mikor megszólalt, nem e bámula'át fejezte ki, hanem szomoru hangon szólt.

„Juliska, jöjj el innen! Jöjj haza! Jöjj hamar!”

S megragadva a leány kezét, igyekezett őt magával vonni e helyről.

megle
lépett,
háítól
pizsko
hogy
előada
hány
zönsé,
asztán
jek m
„A
oka v
Pistik
moru
kis le
öss
„Haz
egyér
ted.
látni
azt r
jalak
még
jára
ni,
miel
tene
És
gos
kadv
sem
Ister
mul
mos
rögt
szav

„Mi jut eszedbe!“ szolt Juliska meglepetve s kiragadva kezét, hátra lépett, nehogy Pistika sáros, nedves ruháitól az ő fényes tündér-öltözéke bepiszkolódjék. „Hogyan gondolhatsz olyat, hogy most menjek el innen, mikor az előadásnak épen közepén vagyunk s néhány percz mulva ki kell lépnem a közönsége elé! És aztán mért is menjek most haza?“

„Annak nagy oka van!“ felelt Pistika oly szomoruan, hogy a kis legény szinte összerezzen.

„Hazuról jöttem, egyenesen éretted . . . édes anyám látni kíván . . . azt mondta, hivjalak haza, mert még egyszer, utóljára szeretne látni, mielőtt . . . mielőtt . . . oh Istenem!“

És Pistika, hangos zokogásra fakadva, befejeznie sem tudta beszédét.

„Mi bajod, Pistika? Mi történt? Az Istenért, szólj hát!“ kiáltá Juliska bámulva és ijedten. „Mért jöttél épen most értem? Mért kellene épen most rögtön haza mennem?“

A kis leány nagyon sejté Pistika szavaiból, mi baj van otthon; de nem

akarta hinni, önnön magát ámitotta s úgy mutatta, mintha nem tudná megérteni. A fiu letörle könyeit s mély sohajjal mondá:

„Eljöttem érted, mert azt hittem, hogy még nem feledkeztél meg teljesen rólunk s hogy ha fényes ruhában jársz is, még van benned egy kis szeretet azok

íránt, akik tégedet mindig szerettek. Azt hittem, eljössz, mikor szegény mamám hiv, hogy elbucsuzzék tőled örökre, hogy még egyszer, utóljára láthasson.“

„Jóságos Isten!“ szolt Juliska elszápadva. „Mit beszélsz, Pistika? Mártha néni halálán van?! Mért nem mondtad elébb!“

Juliska föluggrott s már indulni készült, midőn csöngettyűszó halatszott, — annak jele, hogy az elő-

adás második része megkezdődik s Juliskának ki kell lépni a közönség elé. E jelre a kis leány kétségbeesetten megállt s nem tudta, mi teendő legyen.

„Pistikám, édes Pistikám,“ szolt aztán, „várj itt reám, vagy ha nem várhatsz, mondd Mártha néninek, hogy az előadás után rögtön odasietek.“

PERZSA NŐ ÉS LEÁNY AZ UTCZÁN. (Lásd a 286. l.)

E pillanatban nem messziről halatszott az igazgató hangja; haragosan kiáltozott, hogy a tündérkirályné még nincs a maga helyén. Juliska zavartan sietett helyére, sápadtan hogy tovább játsza szerepét; Pistika pedig lecsüggesztett fővel indult haza s szomoruan mondá:

„Késő lesz!”

Juliska tovább játszotta tündérszerepét, ah! de mennyre megváltozott minden azon néhány percz alatt, míg Pistikával beszélt. Mikor ismét kilépett a közönség elé, hiába tapsoltak neki, nem hallott többé semmit, nem figyelt semmire; mindig csak Pistika szavai csengtek füleiben s szemei előtt mintha folyvást a jó öreg Mártha nénit látta volna, amint sápadtan, beesett szemekkel halálos ágyáról kinyújtja kezeit feléje és hívja, hogy még egyszer utoljára megölelhesse.

A nézők meglepetve látták, milyen ügyetlen lett egyszerre az eddig oly ügyes kis tündérkirályné; mindenféle hibákat csinált a játékban s olyan szomoruan bámult maga elé, hogy mindenkinék föltűnt a dolog. A királyfi, azaz Pali, meg az igazgató játék közben többször odasugtak a kis leánynak, hogy vigyázzon hát! De ez sem használt. Végre azonban úgy a hogy mégis majdnem végig játszották a darabot és már csak egy jelenet volt hátra: a tündérkirályné diadalmenete. Négy gyönyörű fehér lótól vont aranyos diszkocsi jelent meg a czirkusban s e kocsi ba kellett a tündérkirálynénak ügyes szökkenéssel beugrani. Ez az ugrás más-

kor is a legnehezebb része volt Juliska szerepének, mert jól ki kellett számítani, hogy mikor a kocsi gyorsan vágatva elhalad, Juliska a trónusról, melyen ül, hirtelen a kocsi bany teremjen. Most azonban, amint a kocsi közeledett, Juliska csak meredt szemekkel bámult maga elé; ereje elhagyta s már jóformán nem is tudta, mit és miképen kell csinálnia. Mikor a kocsi már egészen közel volt, Pali, ki Juliska mellett állt, intett neki, hogy készüljön az ugrásra s Juliska, be nem várva a kellő pillanatot, nagyot ugrott és a kocsi kerekei alá került! Egy hangos sikoltás hallatszott még, a lovak a kocsi val tova iramodtak, — s az aranyhaju tündérkirályné aléltan elterülve feküdt a földön!

* * * * *

Mikor Juliska visszanyerte eszméletét s fölnyitá ismét szemeit, nem látta többé a czirkust, sem a tap soló közönséget. Nem volt rajta a fényes tündérruha, sem fején koszoru, — egyedül, elhagyottan feküdt az ágyban, Pali anyjának házában, egy szük, piszkos szobáczkában, melynek kis ablakán alig birt egy halvány napsugár behatolni.

A kis leány, miután végig tekintett ezen a szomorú szobáczkán, ismét behunyta szemeit és megkisérté visszaemlékezni, hogyan került ide és miként történt az, hogy itt az ágyban fekszik oly gyengén és betegen, nem birván mozdítani még kezeit sem. Lassan lassan eszébe jutott minden, ami történt; de o'y tarkán, oly zavarosan merültek föl a különböző emlékek, hogy jó ideig maga sem tudta, álmodta-e mindezt,

vagy cs
volna k
várt, so
tehát, h
emlékei
a czirku
asztán
Pistika
szörnyü
emlékez
is, hogy
alá kerü
mire .
meire,
vele az

A
Egy
sas
közt e

gondol
nekem
O
egy k
akart
birta
bonyo
sem t
tor m
mekei
K
hogy
lalkoz

vagy csakugyan megtörtént? Szeretett volna kérdezősködni valakinél; de hiába várt, sokaig nem jött senki. Iparkodott tehát, hogy saját erejéből rendbe szedje emlékeit . . . mint lépett föl utoljára a cirkusban, mint tapsolt a közönség, aztán szünetközben mint jelent meg Pistika s miként zavarta meg azzal a szörnyű hirrel Mártha néniről; aztán emlékezett még a diadalkocsira és arra is, hogy belé akart ugrani, de a koci alá került; ezentul nem emlékezett sem mire . . . hirtelen sötétség borult szemre, elveszté eszméletét s mi történt vele azóta, arról semmit sem tudott.

(Folyt. követ.)

A VARJU ÉS A KOS.

— Aesop meséje. —

(Képpel a 284. lapon.)

Egy varju látta, midőn a hatalmas sas könnyedén elragadott karmai közt egy báránycsontot.

— Milyen könnyen röpül vele! gondolá a varju. Megpróbálom én is, nekem is jó lesz ilyen kövér falat.

Odaröpült tehát a juhnyájhoz s egy kövér kosnak hátára szállva, tova akart vele röpülni. Persze, meg sem bírta mozdítani, sőt karmai úgy bele bonyolodtak a juh gyapjába, hogy maga sem tudott többé menekülni s a pástor megfogta, levágta szárnyait és gyermekeinek adta játékszerül.

Későn bánta meg aztán a varju, hogy esztelenségében oly dologra vállalkozott, mely meghaladta erejét.

S Z Ó T A L Á N Y.

D	DA
M	MO

EGY KIS PINCSI-KUTYA LEVELE.

Kedves Forgó bácsi!

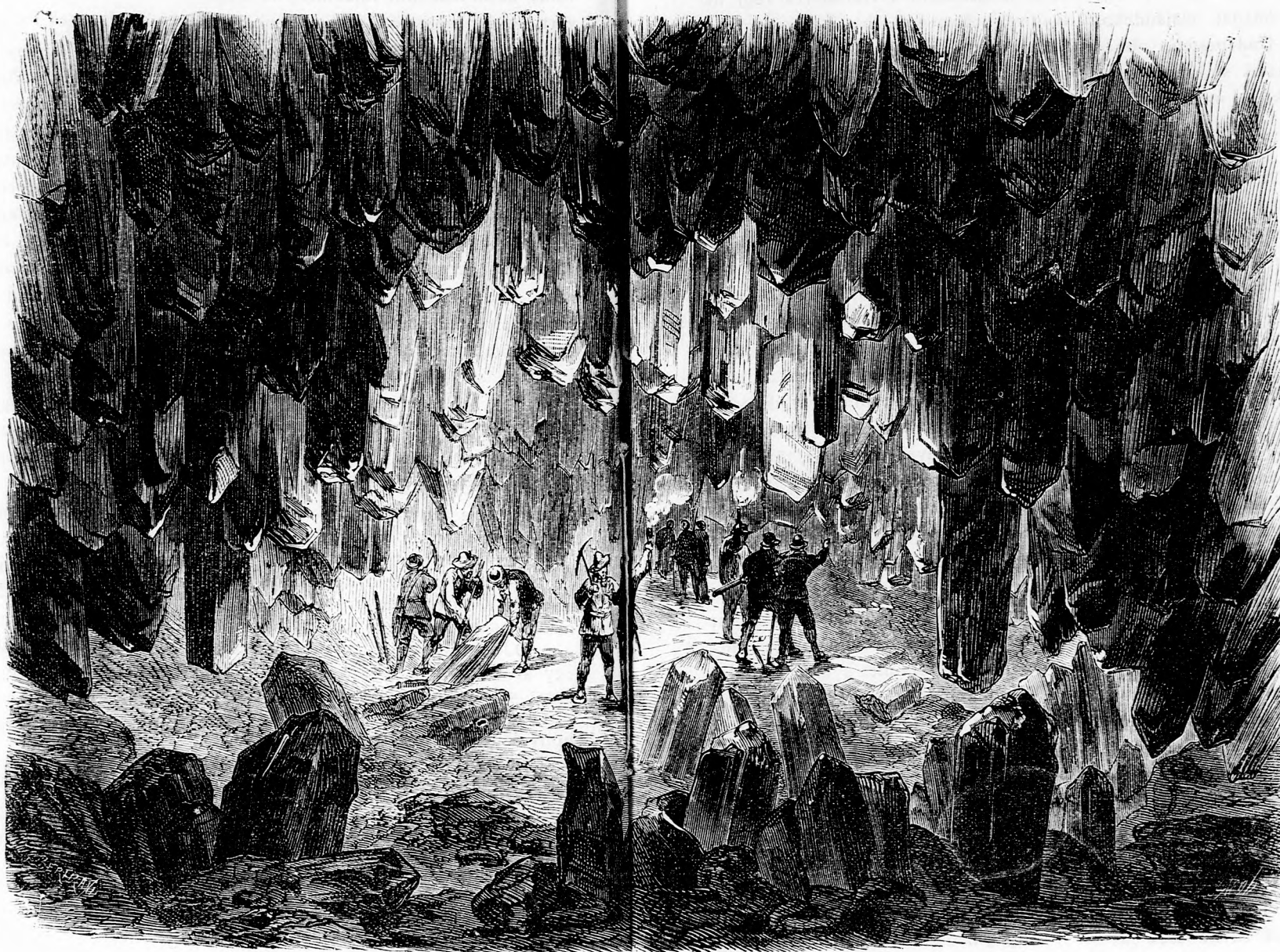
ÉN EGY kicsinyke kutyácska vagyok, borzas, fehér szőrű pinszi kutyácska és négy gyermeké vagyok, kik csak egyszerűen Pincsinék hívnak. Mivel pedig tudom, hogy Forgó bácsinak nagyon sok kis olvasója van mindenfelé a gyermekvilágban, hát olyformát gondoltam, hogy leirom életem eddigi történetét, talán mulattatni fogja őket. Kis gazdáim közül a legidősb, a kedves Ilonka kisasszony, akit legjobban szeretek, megígérte, hogy majd ír helyettem, mert nagy szomorúsággal kell megvallanom, hogy én magam nem tudok írni. Fájdalom, nagyon rossz nevelésben részesültem, még olvasni sem tudok!

De ha olvasni nem is tudok, a képeket megismerem és minap, mikor Ilonka ölében ültem, előtte láttam egy könyvet, melyet ő „Kis Lap“-nap nevezett s melyben épen olyan kis kutyácska volt lerajzolva, amilyen én vagyok. Ekkor jutott eszembe, hogy egyszer én is elbeszélem viselt dolgaimat. De nagyon kérem, kedves Forgó bácsi, ne nevéssen ám, ha úgy találja is, nagy néha-néha bizony okatlanul cselekedtem, miként azt azonnal elmondom.

Tehát, hogy legelől kezdjem, azt bizony nem tudom, mi volt neve a helységnek, ahol születtem. De azt tudom, hogy falun volt, egy szép nagy kastélyban, mely körül pompás virágos kert terült el. Gazdám egy nagy szakállas, öreg ur volt, kit semmiképp sem tudtam meg-

szeretni ; olyan vastag, bömbölő hangja volt, hogy mindig megijedtem, ha hozzám szólt ; aztán mikor simogatott vagy ha játszott velem, durva kezeivel úgy tépázott, hogy akár büntetésnek is megjárta volna ; ha pedig nyöszörögni kezdtem, akkor meghuzta füleimet, hogy szinte ordítottam miatta. Még hozzá az a baj is volt, hogy gazdám pápszemet viselt ; vagy tulajdonképen nem is ez volt a baj, hanem az, ha nem viselt ; mert ekkor nem látott semmit, a szoba közepén belém botlott s úgy rátapodott lábamra, farkamra, hogy három napig is megéreztem. Így hát bizony nem is szerettem őt cseppet sem.

De annál inkább szerettem a

A KRISTÁLYBARLANG. (Lásd a 287. l.)

háziasszonyt. Ez már egészen más-kép bánt velem. Magához ültetett a pamagra s ott engedett aludni akár egész nap is ; aztán olyan jó csemegékkal traktált ! Ne higye ám, kedves Forgó bácsi, hogy talán nagyon nyalánk és válógatós vagyok ; oh de-hogy ! hanem hát ami jó, az bizony jól esik s mikor egy-egy csirke-czombot kaptam, negyedóráig is nyalogattam utána a számat, olyan pompás volt.

Egy napon gazdám megint a maga módja szerint játszott velem, csipdeste orromat, fülemet s én végre elvesztém türelmemet és megharaptam kezét. Ez helytelen volt, most már tudom ; de akkor nem gondoltam meg s ke-

mény büntetést kaptam. És ez nem volt elég, hanem gazdám el is határozta, hogy tovább nem tűr a háznál, elajándékoz egy ismerősnek, ki Budapesten, abban a nagy városban lakik s kinek négy gyermeke van; ezek, — mondá — ugy is szeretik az ilyen haszontalan apró állatokat.

Megvallom, azt nem igen bántam, hogy eddigi gazdámtól el kell válnom; hanem a háziasszonyt, ki oly jó volt hozzám, nagyon sajnáltam s ezt ugy szerettem volna neki megmondani! Az, akinek ajándékol szántak, nemsokára eljött látogatóba oda a faluba s aztán magával vitt engemet Budapestre és átadott gyermekeinek, hogy viseljék gondomat.

Első este csöppet sem éreztem jól magamat új helyemen. Olyan idegen volt minden, hogy félénken elvonultam egy sarokba s nem vettem észre, mily nyájasak hozzám azok a jó gyermekek, különösen a kedves Ilonka, kit később annyira megszerettem. A két fiú, az igaz, kissé erősen tréfálkozott velem, huzogatta fületem, épen mint a régi gazdám s ezért haragos, morgós lettem; a hányan voltak, annyifelé hívtak, ugy hogy nem tudtam melyiknek engedelmeskedjem; utoljára aztán nem mentem egyikhez sem; ekkor neveletlen, rossz pincsinek neveztek s ez még inkább bosszantott. Később aztán beláttam, hogy valóban illetlenül viseltem magamat és háládatlan voltam, mert a jó gyermekek, ha tréfáltak is, de csak javamat akártak. Akkor azonban nem bírtam uralkodni rossz kedvemen s éjjel

elhatároztam, hogy biz' én ezt nem tűröm, megszököm s visszatérek régi helyemre, hol az én kedves háziasszonyom bizonyosan szívesen lát s talán régi gazdám is megbocsát, ha ígérem, hogy ezentúl nem leszek többé olyan finyás.

Másnap korán reggel fölugrottam fekhelyemről s mert az öltözésre nem sok idő kell, (az igazat megvallva, csak egy bundám van s azt soha sem teszem le, kalapot, csizmát pedig nem viselek.) rögtön kiosontam az utcára és megszöktem. Ez bizony nagy bolondság volt tőlem, ugy e, kedves Forgó bácsi? De hát olyan tapasztalatlan kis pincsi voltam akkor, hogy nem tudtam, mit teszek. Nekiindultam tehát, de csakhamar szepegni kezdtem. Azokon a hosszú, tekervényes utczákon, tömérdek járó-kelő nép közt sehogysen tudtam magamat tájékozni; merre menjek? mely irányban jutok régi falucskámba? nem tudtam. De ezért csak mentem bátran előre, remélve, hogy egyszer majd csak kijutok a városból a szabadba s ott majd jobban megismerem az utat. Azonban már dél is elmúlt s még mindig ott bolyongtam az utczákon; sokszor egész óráig futottam s mikor azt hittem, hogy már messzire jutottam, egyszerre ismét odaértem, ahol egy óráva elébb voltam. Ez nagyon elszomorított, aztán meg fáradt és éhes is voltam s egy nagy ház kapujába huzódtam meg, hogy kissé pihenjek és gondolkozzam, mitevő legyek már most?

Alig pihentem ott néhány perczig, három gyermek jött be a kapun s egyikök, egy göndörhaju szőke leányka

azonnal megszökött, szaladt, ott állott; a k...
tott; a k...
hogy m...
bocsátott...
s csak o...
nek. Mi...
tek föl l...
nal hoz...
ebéd ug...
gás után...
A k...
nek fog...
is nagy...
volt mé...
hittem,
midőn...
atyja eg...
—

válnod a...
kértek i...
után tel...

Sze...
moru le...
kép sem...
met elv...
magyar...
nát nem...
ki okos...
nyugod...
jó ebéd...
nyakkö...
mekkel...
a szoba...
gyen ig...
Vi...
megint...
áron a...
s midő...

azonnal megpillantván engemet, hozzám szaladt, ölébe vett és nyájasan simogattott; a két másik gyermek is odasietett, hogy megnézzen, de a leányka nem bocsátott ki kezeiből, kötényébe takart s csak orrom hegyét mutatta testvéreinek. Mindhárman nagy örömmel vittek föl lakásukra s a kis Mariska azonnal hozott számomra ennivalót s az ebéd ugyancsak jól esett a sok bolyongás után.

A kis leány valóságos kedvenczének fogadott, folyton dédelgetett s én is nagyon megszerettem, mert soha sem volt még ilyen jó dolgom. Már azt hittem, hogy végképen itt is maradok, midőn tiz nap múlva a gyermekek atyja egyszerre így szólt:

— Kedves Mariskám, meg kell válnod a kis pincsitől; megtudtam, kié, s kértek is, hogy küldjem vissza. Ma délután tehát a szobaleány vigye haza.

Szegény jó Mariska! Milyen szomorú lett e szavaknál! Eleinte semmiképp sem akart beleegyezni, hogy engemet elvigyenek; de mamája aztán megmagyarázta, hogy más emberek tulajdonát nem szabad visszatartani s Mariska, ki okos, jó gyermek volt, végre megnyugodott. Még egyszer megvendégelt jó ebéddel, aztán emlékül szép kék nyakkötővel ékitett föl s könyes szemekkel bucsuzott el tőlem, mikor végre a szobaleány ölébe vett, hogy haza vigyen igazi gazdának.

Vittek tehát ismét és ez nekem megint nem volt inyemre; én mindenképen a jó Mariskánál akartam maradni s midőn a szobalány az utcán egy is-

merősevel találkozott és engemet egy perczre letett a földre, — utczu! vedd el magad! rögtön futásnak eredtem s majd egy óráig meg sem álltam. Végre mikor már nagyon elfáradtam, kissé pihentem s ekkor eszembe jutott, hogy tulajdonképen nagy bolondot tettem; mert ebben a roppant városban vissza nem találok soha többé Mariskához s gazdátlan csavargó kutya vagyok. Meg is éheztem s körülnézvé, láttam, hogy valami nagyon szegény vidékre jutottam: itt nem voltak többé olyan nagy házak, hanem csupa szurtos kis házikók; ez csak olyan félreeső külváros volt.

Szomoruan sirtam, — azaz vontattam és ugattam kétségbeesésben; igazán nem tudtam, mit tegyek, midőn egy nyájas képű, de szegénynek látszó asszony lehajlott hozzám s megsimogatván, biztatgatván kissé, magával hazavitt. Az bizony nem volt fényes lakás, ahova ekkor jutottam, nem volt itt többé pamlag, sem szőnyeg s ebédre nem volt csirkeczomb, hanem csak holmi eldobott kemény csont. De mivel nagyon éhes voltam, megrágtam ezt is és sóhajtván gondoltam a régi jó napokra és arra, hogy ha oly hebehurgyán meg nem szököm, most is jó dolgom lehetne.

Majdnem egy hétig eltem a szegény asszonynál, midőn egy napon egy fiatal leány jött hozzánk látogatóba. Alig hogy belépett, így szólt:

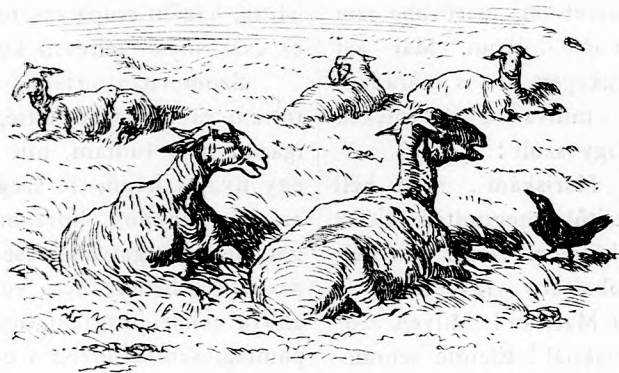
— Nini! Hiszen ez az a gonosz pincsi, mely tőlem megszökött s mely miatt úgy megpirongatott a nagyságos ur. Édes anyám hogyan jutott ehhez a kis kutyához?

Az öreg asszony elmondta, mikor és hogyan akadt reám. A leány pedig azonnal karjaiba vett és szólt:

— Ez nagyon szerencsés véletlen! Helyrehozhatom hibámat, mindjárt elviszem a kutyácskát igazi gazdájának s asszonyom is megbocsát majd, ha ezt megtudja.

Csakugyan hazavitt és így végre

megint visszakerültem Iluskához és testvéreihez. Szökésre nem gondoltam többé, mert okultam tapasztalataimon. És még ha szökhetném is, nem tenném, mert csakhamar beláttam, hogy új kis urnőm Iluska még sokkal jobban szeret, mint az eddigiek s most olyan jó dolgom van, hogy nem cserélnék a török nagy muftival sem. Csak az az egy kíván-

A VARJU ÉS A KOS. (Lásd a 279. l.)

ságom van, hogy e levelemet Forgó bácsi a „Kis Lap“-ban adja ki; e kívánságom teljesülését remélve maradok hálás és alázatos

Borzas Pinesije.

U. i. Kedves Forgó bácsi! Leirtam a borzas Pincsi kutyácskám történetét; nem tudom, elhiszi-e Forgó bácsi és a „Kis Lap“ olvasói, hogy a pincsi maga diktálta a levelet; ha talán nem hinnék, — hát bizony én nem tehetek róla.

De annyi csakugyan igaz, hogy ami a levélben el van mondva, az mind megtörtént az én kutyácskámmal s mert eléggé mulatságosnak láttam, tehát megírtam kis olvasó társaim számára. — Kedves Forgó bácsit szívesen üdvözölve vagyok

Budapesten, 1875. február.

hű kis olvasója

Fehér Ilonka.

NAGY
vébe
disznó s
annak a
fészke s
darán p
tanyázo
Eg
fölment

A
lemen
hozzá
—
mily
sas o
kor b
szom
sas ic
szép

A RAVASZ VADMACSKA.

— Aesop meséje. —

NAGY őserdő közepén egy vén fa tövében vájt magának gödröt a vaddisznó s ott lakott kicsinyeivel. Ugyanannak a fának tetején egy sasnak volt fészke s a fészekben apró fiai; a fa sudarán pedig egy oduban a vadmacska tanyázott.

Egy napon a ravasz vadmacska fölment a sashoz és így szólt hozzá:

— Tudod-e, miben töri a fejét az a gonosz vaddisznó ott lent? Szétrágja a fa gyökereit, hogy a fa kidőljön s fészked földre essék: ekkor aztán megeszi kis fiaidat.

A sas megijedt s nem mert többé egy percze sem távozni fészkeből, nehogy azalatt a fa kidőljön s a vaddisznó megölje a kis sasfiakat.

A RAVASZ VADMACSKA.

A gonosz vadmacska pedig aztán lement a vaddisznóhoz és így szólt hozzá:

— Kedves szomszédasszony, tudja-e mily gonoszságra készül az a kegyetlen sas ott fent? Ez éjjel meglestem, mikor beszélt, hogy legközelebb, ha majd szomszédasszony nem lesz itthon, a sas ide betör s elragadja és megeszi szép kis malaczkáit.

A vaddisznó is megijedt s nem merte többé magukra hagyni kicsinyeit. És így aztán a sas is, a vaddisznó is csupa félelemből éhen haltak otthon s a ravasz vadmacska megette őket.

Igy jár, aki ravasz besugdosók állok szavára hallgat.

A K I S T A N I T Ó.

(Képpel a czimlapon.)

RENDBE, lányok! Rendbe!
Kezdődik a lecke.

Mind szépen lecsücsüljete,
A földrajzból készüljete!
Hány ország van Európában,
Tengere, folyója hány van?
A városok nevét is mind
Mondjátok el most egyenkint.

Jól van, helyes! És mostan a
Történelem kerül sorba.
Ki volt Cyrus, ki Dárius,
Ki volt Nero, ki Márius?
Mondjátok el, mily emberek
Voltak gallok és cymberek?
Karthagóiak és pavidok,
Gallusok és longobardok?

Helyesen megfeleltetek.
Halljunk már most egyebeket!
Például, mondjátok: hány a
Testeknek tulajdonsága?
Mi a villany? Mi a meleg?
Melyek a parányi testek?
Az alma mért esik le,
És miért nem fölfele?

Jó a válasz; veletek
Vagyok én elégedett.

És most menjünk tovább szépen.
A számvetés fontos kérem.

Összeadás és kivonás . . .
Egyszerre csak nagy riadás.
„Már most téged mi kérdezőnk;
Tessék hát felelni nekünk!”

A kis tanulók kiáltják
S közre veszik a tanárkát.
„Emmi tanár: ötször hetven
Mennyi? Felelj még e perczen!”

Emmi tanár megütöközik
Gondolkodik és küzködik;
S mentül tovább gondolkodik.
Mindjobban megbonyolodik

Tagol, szólna, hajh! de nem tud.
Az eszébe semmi sem jut.

S a leányok föl kacagnak
A tanárra rámutatnak:
„Nézzétek csak tudós Emmi —
Amig könyv van a kezében,

Tud is mindent bölcsen szépen,
De könyv nélkül nem tud semmit!”

P E R Z S A N Ő K.

(Képekkel a 276. és 277. l.)

MINAP elmondtam egyetmást Perzsiáról és a perzsa népről s említettem, hogy Perzsiában a nők az utczán egészen elfödött arczzal járnak. Mai rajzaink egyike mutatja, miképen vannak felöltözve az utczán sétáló perzsa nők, akár öregek, akár fiatal leánykák. Tetőtől talpig úgy be vannak burkolva és oly csodás formába kitömve, mintha valami mumusok volnának; tudom, hogy ha itt járnának köztünk, ti, kis olvasóim, vagy megijednétek, vagy nagyot kacagnátok. Ott azonban nem ijednek meg, nem is nevetik, mert ez náluk a szokás.

Látni azonban a perzsa városok utczáin oly nőket is, kik nem takarják el arcukat s ezek a tánczosnők, kik az utczákon, téreken produkálják magukat. Mert a tánczolás a mohamedán vallásuaknál külön mesterség; nem tánczol mindenki, mint nálunk; erre sokkal lustábbak. Hanem nézni szeretik s ezért nagyobb városokban mindennap láthatni az utczákon tánczosnőket, kik a hol épen helyet találnak, tánczra ke-rekednek. Az emberek összegyűlnek, mint nálunk holmi utczai komédiánál s végül néhány fillért dobnak a tánczosnőnek, ki aztán odább megy és egy másik utczában ujra kezdi.

A KRISTÁLYBARLANG.

(Képpel a 280—281. l.)

FÖLD mélyében sokféle drága kincs rejlik, melyet nagy fáradsággal lehet csak napvilágra hozni és használni. A kristály is a föld mélyében terem, még pedig nem is sűrűn található. Leginkább hegyes, sziklás tájakon akadnak reá és itt aztán néha egész nagy barlangokra bukkannak, melyek belől tele vannak a legszebb kristálylával. Az a kristálybarlang, melyet mai rajzunk mutat, Svájcban van az Alpes hegységben. Gutta-nen helység mellett s nem régen fedezték föl.

A kristály a legtisztább, egészen átlátszó ásvány; első pillanatra olyan, mint a szépen csiszolt üveg; de sokkal tisztább és erősebb, csillogóbb a legszebb üvegnél is. Ezért főleg szemüvegekre használják, ugyszintén drágább edényeket is készítenek belőle.

A föld mélyében a kristály természetesen nem oly fényes és szép, mint mikor már földolgozva hozzánk kerül. Kő, homok, föld van hozzándve s elébb nagy fáradsággal meg kell ettől tisztítani s ez sok szegény embernek ad keresetet oly vidéken, hol kristálybarlang vagy bánya földöztetett fel. — De sokszor csalnak is és közönséges köszörült üveget árulnak kristály belyett.

A BABYLONI TORONY ÉPÍTÉSE.

(Képpel a 288. lapon.)

BIZONYNYAL sokan vannak köztetek, kik olvasóim, kik már tanultatok a szentírást és így a babyloni torony története nem ismeretlen előttetek. Hajdan, az ősrégi korban történt, hogy az embereken erőt vett a kevélység s elhatározták, hogy építenek olyan tornyot, mely fölérjen egészen az égbe, vete-kedjék a világ Teremtőjének, Istennek

műveivel és látható legyen az egész földről.

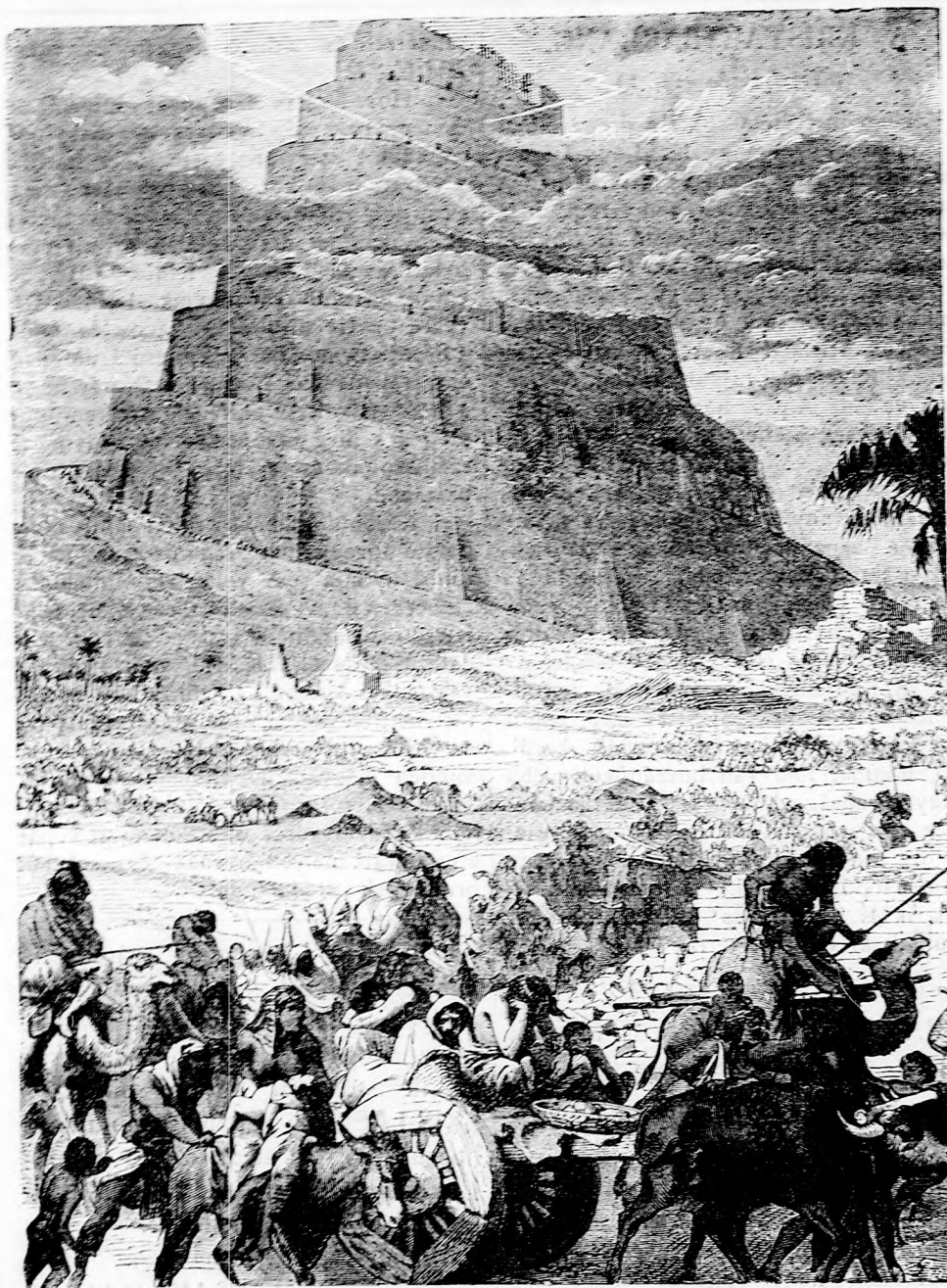
Hozzáfoglak a roppant munkához és tengernyi nép hemzsegett a babyloni síkságon; ezer meg ezer ember hordta a követ, homokot, vizet, s ezer meg ezer dolgozott az építésen esztendőkön át és nem fáradtak belé. A torony már magasra emelkedett a felhők közé és építői büszkén káromolták Istent. De végre az Ur türelme kifogyott és mint a Szentírás mondja, az építésnél dolgozó emberek nyelvét összezavarta, úgy hogy a hányan voltak, annyiféle nyelven beszéltek s meg nem érthetvén egymást, szétszoltak és a torony építése félbeszakadt.

Későbbi időben, midőn a híres babyloni torony már rég összeomlott és többé nyoma sem volt, azt hitték az emberek, hogy ez a torony nem is létezett sohasem és a szentírás csak példalózáskép szól róla. De az a torony valósággal létezett s görög és római történetírók megemlékeznek róla. De az idők folyamában Babylon városa minden nagyszerű épületeivel eltűnt a föld színéről, romba dőlt s a hol hajdan a fényes város állott, ott most kopár sivatag van, melyen hyenák és sakálók orditoznak préda után.

A „KIS LAP“ azon számos új megrendelőinek, kik a f. év január 1-jével léptek előfizetőink sorába, és ennél fogva a jelen kötetnek csak 12-ik számától kezdve birják a „KIS LAP“-ot: ezennel tudomására hozzuk, hogy a megelőző 11 számot **1 frt.** beküldése mellett kiadó-hivatalkunkban megrendelhetik.

Budapest, 1875. febr. 5.

A „KIS LAP“ kiadóhivatala
bálvány utca 9.

A BABYLONI TORONY ÉPÍTÉSE. (Lásd a 287. l.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, báivany-utca 9. sz.
Nyomatott Deutsch testvérek könyv- és könyomdai műintézetében Budapesten. Ára negyedévre 1 frt. 20 kr
Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon.